

ненно поблагополученъ, отъ колкото могатъ да ми поставятъ благополученъ на земя-тъ всички-тъ царьове земны.

И вы, дѣца мои, и вы нѣкога ще дойдете слѣдъ мене въ подобрь, въ онзи вѣченъ животъ, ако радите да станете добры и праведны человекы. Тогава ще ся видимъ пакъ, пакъ ще ся обычае, и наша-та радость за сществованіе-то ни, за блаженство-то ни и за Прѣблагаго Бога, Който ны е събралъ пакъ, ще бѣде безкрайна.

А! любезны мои дѣца! А! нека мя подружи въ гроба утѣшеніе, че ще послушате во всичко старыи ви бащж, пріятелиа ви, който толкова вѣрно, толкова сърдечно ви обыча, и че ще станете достойны за онова блаженство, въ което щж прѣминж азъ слѣдъ малко время. Кажете ми, милычкы, кажете ми, мож ли да вземж со себе си таж надеждж?

Дѣца-та ся хвърлихж нажалены на грѣди-тъ му и съ обилны слъзы изявихж обѣщаніе, което имъ искаше. Тогава Теофиль каза тыя памятны думы: *Благословеніе Божіе сж благочестивы и благопокорны дѣца.* И на всички-тъ въ сърдця-та ся излія благочестиво чувство.